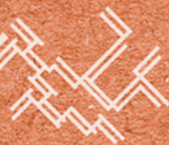

el nord

Política per a joves inquiets

Enric Senabre

Els reptes
d'una democràcia
participativa

edicions
bromera

1

UN FUTUR DE FELICITAT

I

València, any 2050

La societat ha evolucionat molt, hem progressat en diversos àmbits i els avenços científics i tècnics ens fan la vida més agradable i plaent. Hem allargat l'esperança de vida de la població, hem curat malalties que abans eren mortals i hem eradicat el dolor. Ens desplacem d'una banda a l'altra del globus sense notar-ho i estem comunicats amb qualsevol lloc del planeta. En l'aspecte social, s'ha disminuït la pobresa i s'ha eliminat la mendicitat, o si més no, no sabem res de tot això. De fet, només sabem que la vida és meravellosa, la humanitat ha progressat molt i a tot arreu les persones són felices. La televisió interactiva té aquests beneficis, que podem veure a cada moment allò que necessitem mirar.

La política ha canviat, després de molts anys de desprestigi a causa de casos de corrupció i frau, i d'eleccions en les quals la població votava cada dia menys, aquestes es van suprimir. No feien falta, i la gent ni se'n va adonar. Els polítics van deixar el seu aspecte partidista i es van reconvertir en gestors de la cosa pública. Van abandonar les picabaralles polítiques i tots es van posar a treballar a una, sense divisions ideològiques. És molt millor, perquè els gestors sabem el que fem, sempre ens guiem per l'interés general, i aconseguim més felicitat per a la humanitat i li evitem preocupacions. Hem guanyat temps i eficàcia i hem deixat de banda les complicacions.

Realment les coses funcionen molt bé, vivim un autèntic món feliç i no tenim res més a desitjar.

Informe del gestor general

II

Sergi, setze anys

Hui hem anat de festa, ha sigut superdivertit! Els gestors locals ens havien organitzat una trobada musical per a joves integrats, i ha estat d'allò més bé! Mireia, Pau i jo hem aguantat fins a la matinada. La vida és magnífica. No tenim cap preocupació i ens ho passem tan bé com podem. Els nostres gestors saben el que ens agrada i ens ho donen. És lògic que nosaltres els compensem amb l'obediència i el treball. Ells ens proporcionen la diversió i nosaltres, l'esforç. Tenim tot el que volem, no ens avorrim mai, no tenim preocupacions ni cap incertesa pel futur, perquè sabem que els gestors tenen un projecte per a nosaltres.

Quan vaig acabar l'ensenyament obligatori em van destinar a Formació Integral per a Professionals (FIP), perquè els meus resultats no van arribar a la nota de tall que s'exigeix per a estudiar Futurs Gestors de la Població (FGP). No vaig passar la selecció,

però és lògic, perquè només es destinen a les altes funcions aquells que obtenen els resultats més bons. La resta tenim altres funcions no menys importants: hem d'aprendre un ofici útil per a la societat i col·laborar amb la comunitat de la mateixa manera que aquesta ha col·laborat amb nosaltres.

Ara treballo com a coordinador de recuperadors de residus. De vegades penso que no m'agrada la meua faena, perquè és molt desagradable, però sé que sóc imprescindible i això em consola. Hem d'obeir, això és el millor per a tots. Els gestors grans s'ocupen de dirigir-nos cap al millor camí, ells saben el que és més convenient, saben el que és el millor.

III

Marc, setze anys

Els gestors són més perillosos del que ens pensàvem. No només controlen tot el que passa a la ciutat, sinó que han entrat dins de nosaltres, ens vigilen sense estar presents, saben el que pensem a distància. Coneixia les noves normes de comportament per a joves integrats, però no pensava que anava de debò, perquè no m'hauria imaginat mai que els xips de detecció no eren per a protegir-nos, sinó per a tenir-nos vigilats. Ens van dir que amb els nous dispositius sabrien sempre on érem i podrien acudir a salvar-nos de qualsevol eventualitat, el món és ple de pàries sense escrúpols. Però era fals, perquè el que volien, i han aconseguit, és saber sempre on som, què pensem i amb qui ens ajuntem. Ara estic detingut, però jo no ho note, perquè sóc a casa, tranquil, vigilat per la mirada recriminadora dels meus pares, però no puc eixir. Si ho intento, el xip que tinc implantat al cervell avisarà immediatament la

seu de vigilància central que, amb el GPS dels cotxes patrulla, em localitzarà de seguida. És inútil intentar fugir. És impossible escapar-se'n.

I tot, per què? Per exigir un futur, per decidir una vida, per voler ser diferents. No és just que trien per nosaltres, que dirigeixuen els nostres desitjos i aspiracions. El futur està tancat, i ells en tenen les claus. Fins i tot, em plantege si no dirigeixen també els meus pensaments i ara mateix estan dictant-me aquesta carta. Aquesta no és la vida feliç que ens conten per televisió. Les coses no van tan bé si necessiten controlar-nos d'aquesta manera. Estic desesperat, no tenim eixida i, a més, ho vam triar nosaltres, o els nostres pares fa temps, però de totes maneres, no és just viure sempre controlat.

IV

Cèlia, díhuit anys

Sabia que els controls d'accés a les plataformes de viatge ultraràpid eren exhaustius, però no m'hauria imaginat mai que ho foren tant i, menys encara, que m'afectaren directament. Quan l'escàner de reconeixement per raigs infrarojos va començar a xisclar escandalosament per tota la sala, encara no podia suposar la magnitud del control a què ens sotmeten. Primer, em van donar una càpsula menuda que vaig haver d'engolir amb un glop d'aigua. Immediatament em van apartar i vaig haver de despullar-me íntegrament. Una oficiala em va registrar de dalt a baix i de fora endins. Sense miraments i sense contemplacions. Però el pitjor va arribar després, quan vaig notar la càpsula, que va resultar ser una microcàmera dirigida a distància, travessant-me tots els òrgans del cos. El dolor va ser horrible, però el sentiment d'insignificança i de violació de la meua dignitat que vaig

experimentar va ser més greu que el patiment físic. Quan vaig protestar em van amenaçar d'aplicar-me la llei antiterrorista i em van recordar que si no callava eixiria perdent. Vaig callar, però em vaig sentir humiliada i profundament menyspreada.

D'un temps ençà han augmentat els controls i les limitacions de la llibertat, i el dret a la privacitat s'ha vist retallat. Sembla que hi ha un fort perill d'atemptat terrorista, però jo crec que és tot fals, que és una excusa per a imposar més control. Els nostres gestors no accepten crítiques, i nosaltres no som ningú per a qüestionar-los. Ells s'ocupen del nostre benestar i la nostra felicitat. Però tot té un límit, i cada vegada respecten menys els drets de les persones. Crec que no es pot justificar tot per raons de seguretat, però és difícil dir-ho i, sobretot, és més convenient callar.